

Úvodník

Vážení pedagogové,
milí spolužáci!

Vítejte v novém školním roce! Máme za sebou již třetí týden ve škole a před sebou nekonečných devět měsíců. Všechno pomalu zapadá do starých kolejí a čas ubíhá možná rychleji, než bychom si přáli. To, jak na nás čas tlačí, jsme zaznamenali ve značné míře i my, redaktoři školního časopisu. I přes to se pokoušíme vám představit nové číslo již sedmého ročníku školního časopisu Vincent.

Když jsme se s redakcí začátkem minulého týdne setkali na naší první schůzce tohoto roku, zhrozila jsem se počtu členů, který se opět značně snížil. Ve studovně seděli 4 človíčky včetně mě, kteří se snažili během 20 minut prokonzultovat a vymyslet, o čem by se dalo napsat. Jak se jim to povedlo, zhodnoťte už sami.

Tento stav redakce mě ovšem přivádí k tomu, abych vás poprosila o pomoc. Mnoho studentů, které s nabídkou práce ve školním časopise oslovím, mi říká: „Já bych do Vincenta klidně občas něco napsal/a, ale nechci se vázat k redakci a muset psát pořád něco.“ A kdo říkal, že se musíte vázat k redakci? Vincent hledá i občasné přispěvatele. Byli jste na zajímavém koncertě? Zaujal vás v kině nový film? Nelíbí se vám něco na naší škole? Napsala vaše kamarádka zajímavou slohovku? Máte co říci k novým maturitním zkouškám? Napište nám o tom! Každý z vás může kdykoliv jakýkoliv svůj článek poslat na mail: vincent.redakce@seznam.cz. My za něj budeme jen rádi!

A pokud byste někdo přece jen chtěl patřit do redakce, budeme ještě rádi! Můžete nás kontaktovat na stejný mail nebo oslovit jakéhokoliv redaktora.

Dostaníme se však také k tomu, co nás v letošním prvním čísle čeká! Ohlédnutí za prázdninami a

vašimi zážitky je každoroční poprázdňinovou samozřejmostí. Dočkáte se však i dalších již tradičních článků. V novém čísle totiž nechybí ani rozhovor s talentem školy, ani rozhovor s jedním pedagogem. Úvodní slovo pana ředitele, seznam akcí v okolí a zábavná zadní strana samozřejmě též nechybí. P. Peňáz nám sdělí své zážitky z tandemového letu padákem, pokusíme se vás nalákat na film Lidice, na který se 30. září půjdeme se školou podívat, a připomeneme vám film 127 hodin, který jsme viděli koncem minulého školního roku. O Křídlech ani nemluvě! Tak schválně, kolik z vás se letos chystá na tento festival?

A na co se můžete těšit ve Vincentovi nového? Počínaje tímto číslem můžete s Vincentem i soutěžit! Zahajujeme totiž soutěž o drobný dárek. Jediné, co je k výhře potřeba, je poznat našeho pedagoga na fotce z mládí a zaslat správnou odpověď na již zmiňovaný mail redakce. V oblasti zábavy pro vás máme novinku zvanou

Kakuro a někoho možná potrápí i Diagonální sudoku.

Co přístě? V následujícím čísle se můžete těšit na zpravěd našich čerstvých absolventů. Zjistíme jejich první pocity na vysoké škole, vzpomínky na gymnázium, zhodnocení maturity a možná i nějakou tu radu. Prozradíme vám, jaký dárek dostala od své maturitní třídy p. Drdlová a potrápíme vás na zajímavém hledání rozdílů. A když budete hodně hodní a budete pilně studovat, slíbíme vám k vánočnímu číslu i přílohu v podobě CD s fotkami ze školních plesů, pasování, latky a dalších akcí.

Co dodat závěrem? Přejí vám úspěšný školní rok, nováčkům, aby si rychle zvykli, a maturantům, aby to „mučení“ od učitelů překonali a svoji „zkoušku dospělosti“ zvládli na jedničku. Odměnou vám budou o to delší prázdniny! A co těm ostatním? Třeba příjemné chvílky s našim časopisem.

Kristýna Badalíková,
šéfredaktorka

Úvodní slovo pana ředitele

Vážené čtenářky, čtenáři, pedagogové, studenti, nový školní rok začal, jak již je zvykem, první den měšce září. Vcelku se nic od starého školního roku nezměnilo, pouze jsme o dva měsíce zestárlí. To je pro někoho negativní a pro někoho pozitivní změna, vlastně pro všechny možná pozitivní, protože z hlediska studenta se zkrátila o něco zase nutnost docházet do školy a vzdělávat se a pro pedagoga je to o něco blíže nekonečné se vzdalujícímu se odchodu do důchodu.

Přece jenom se něco o prázdninách událo. Někteří vnímavější si všimli nově opraveného komínu u kotelny, nově opravené stříšky při vchodu do tělocvičen, opravené fasády ve vnitřních dvorcích, nových okapních svodů, v přístavbě budovy školy nových oken, nově opravených tabulí ve třídách a nově vymalovaných několika učeben.

Určitě ale každý zaregistroval změnu příchodu do školních prostor přes systém čtecího zařízení u vchodu pro studenty, pro pedagogy a návštěvníky školy. Snad se tímto „zabedením školy“ dočkáme toho, že se nebudeme setkávat na chodbách s cizími neohlášenými návštěvníky.

Milé kolegyně a kolegové, zaměstnanci školy, studenti, přeji vám všem, pokud možno, příjemné dny v naší škole, odnesení si mnoha zajímavých informací a přátelský kolektiv ve třídách a sborově. V případě jakýchkoli zlepšovacích návrhů využijte náš studentský parlament. Ještě jednou přeji hodně úspěchů v novém školním roce, zejména vám nově přichozím, kteří se teprve adaptujete na naše podmínky.

PaedDr. Milan Pavlík,
ředitel školy

Aktuální dění ve škole

Jak to letos bude se školními výlety? Opravdu se zrušíly?

Bohužel ano, letos skutečně žádné výlety nebudou. Momentálně je malé množství studentů a škola nemá dostatek peněz.

Při příchodu i odchodu „pípat“!

Jedné velké změny si musel od letošního roku všimnout každý, ať už chtěl či ne. Každý student na začátku letošního roku obdržel čip sloužící k přihlášení do školy a odhlášení ze školy. Hlavním důvodem zavedení čipů byla naše bezpečnost, která by se teď měla zvýšit. Nechceme přece, jak již zmínil pan ředitel v předchozím článku, aby se nám po škole toulal kdekdokdo. Čipy nám ovšem neslouží jen ke vstupu do školy. Od října by měli plnit funkci i u vydávání obědů a tisknutí ve škole.

Posunutí zvonění

Toho, že přestávka mezi 4. a 5. hodinou se o 5 minut zkrátí, si asi všiml již každý. Kdo ale ví, proč? Důvodem je, abychom se na obědech tolik nesetkávali s II. ZŠ a netvořily se tak zbytečně dlouhé fronty.

Kristýna Badalíková, 8.A

Foto z mládí – Soutěž o zajímavé ceny

Uhádnete, který z profesorů naší školy je na fotce? Pokud ano, máte možnost vyhrát dárek od redakce Vincenta. Stačí pouze do konce září na redakční mail (vincent.redakce@seznam.cz) napsat váš tip.



Nováčci na škole

1. Jak ses cítil první den ve škole?
2. Proč jsi šel na gymnázium?
3. Co říkáš kolektivní ve třídě?
4. Jácí jsou profesori? Máš pocit, že na vás tlačí, nebo je to (zatím) pohoda?
5. Jaké byly harmonizační dny?

Pavel Polnický, Nová Ves, 1.B (II. ZŠ NMnM)

1. Byl jsem docela zklamaný, ale nevím proč.
2. Jen proto, že jsem si nebyl jistý, kam jít.
3. Kolektiv je zatím dobrý, ale uvidíme.
4. Profesori jsou tu v pohodě, akorát si nemohu zvyknout na oslovování pane profesore a paní profesorko.
5. A harmonizační dny byla dobrá věc, skvěle jsem poznal lidi ze třídy.

Šárka Kašpárková, Branišov, 1.B (I. ZŠ NMnM)

1. Byla jsem zvědavá na nové prostředí, ale zároveň jsem se už těšila, až budu moci odejít.
2. Protože je to gymnázium, které je nejbližší mému bydlišti.
3. Kolektiv je v pohodě, pár lidí už jsem znala dříve a s ostatními jsem se za chvíli seznámila.
4. S profesory zatím nemám problémy.
5. Harmonizační dny mě překvapily. Ze začátku se mi na ně vůbec nechtělo, ale nakonec jsem nelitovala. Hry, které jsme hráli, byly hodně dobré, a myslím si, že nás to jako kolektiv hodně seznámilo a spojilo.

Anna Tkadlecová, Vitanov, 1.C (ZŠ Hlinsko, Ležáků)

1. Tak nějak zmateně, nevěděla jsem, co mám očekávat.
2. Kvůli třídě se sportovním zaměřením.
3. Myslím si, že jsme dobrý kolektiv.
4. Profesory ještě moc neznám, ale myslím si, že učení bude dřina.
5. Harmonizační dny byly super. Více jsme se všichni poznali a bylo dobré, jak jsme spolu všichni vycházeli.

Vojtěch Seifert, Studnice u Hlinska, 1. C (ZŠ Hlinsko)

1. Cítil jsem se celkem dobře.
2. Přišel jsem hlavně kvůli sportu.
3. Kolektiv ve třídě je super.
4. Profesori jsou zatím fajn.
5. Harmonizační dny byly super, i když jsem tam nebyl po celou dobu.

Martina Olišarová, Nové Město na Moravě, 1.B (II. ZŠ NMnM)

1. První den byl opravdu zvláštní. Cítila jsem se dost nepatříčně a zmateně, i když jsem ve třídě znala většinu lidí aspoň od vidění. První třídnická hodina mi ale přišla obyčejná, jako by to byl první školní den na základce.
2. Kolektiv je víc než super. Myslím, že jsme si tak nějak všichni „padli do oka“ a vycházíme spolu. Jsou u nás různí lidé různého charakteru a možná to někomu bude připadat jako ze sitcomu, ale pamatuji si, že někteří hned po první probrané látce druhou hodinu všechno uměli a před hodinou se ustavičně šptali, i přesto, že učitelé nezkoušeli.
3. Jednoduchá odpověď: Protože tu bydlím! Ale když chceš znát celou pravdu. Bratr sem také chodil, a proto jsem sem už chtěla odmala chodit. Zkrátka to byla jasná volba.
4. Profesori jsou (zatím) vstřícní a nijak na nás (obzvlášť) netlačí. Všechno jde zatím pomalu – než si zvykneme, takže klídek. Naše třídní je moc hodná, ale zato mi to dá zabrat v zeměpisu, protože ten mi nikdy moc nešel. Výtvarka mě baví už jen díky poldické paní profesorce Petře, a proto, že mě kreslení baví.
5. Harmonizační dny byly dobré a zábavné. Některé z her jako například přelez „pavoučí síť“ byly opravdu zajímavé. Noční bojovka byla pěkně nebezpečná, už jenom proto, že se mi povedlo čtyřikrát zakopnout (nutno dodat, že mi zhasla baterka). Ještě si pamatuji na chvíli na šlapadlech, kdy jsme nemohli dostat naše šlapadlo z námi nazvaného „Zuberského trojúhelníku“. Myslím, že nás to všechny dost sblížilo a lépe jsme se poznali.

Ivan Štrobl, 2.B; Petra Vodičková, 1.B

Jako již každý rok i ten letošní nám na škole přibyl někdo nový. Co se týče nových profesorů, je jen jeden, ale za to až z Peru!

Jméno: Bc. JUDr. Armando Peña Cienfuegos Velásquez
Věk: 24 let
Místo narození: Piura, Peru
Aktuální bydliště: Žďár nad Sázavou
Předmět: Španělština

Z jakého města pocházíte?
 Z prvního španělského města jižní Ameriky. To město se jmenuje Piura, má asi 800 tisíc obyvatel a bylo založeno Franciscem Pizarrem.

Jak dlouho jste v ČR a jak dlouho na Vysočině?

V ČR jsem dva roky a tři měsíce. A na Vysočině 5 měsíců.

Proč jste si vybral Nové Město na Moravě a naše gymnázium?

Já jsem si Nové Město nevybral, to byla náhoda. Jako učitel španělštiny jsem pracoval nejdříve v Praze, kde jsem často dělal přednášky o španělštině, o latinsko-americké kultuře apod. Poté jsem dostal nabídku pracovat na žďarském gymnáziu, což jsem rád přijal, protože mým snem bylo pracovat na státní škole. Do Nového Města jsem se dostal přes známou, která znala p. zástupkyni, která říkala, že by bylo dobré obnovit španělštinu na vaší škole. Tak jsem tady.

S kým jste si z našich učitelů „kápl do noty“?

S Pepou Dvořákem, s Davidem Marshalllem a Evou Řádkovou.

Kolik jazyků mluvíte?

Španělsky, italsky, anglicky, česky. Ale doma se také učím sám ruštinu a rozumím i slovensky, polsky a srbsky. Studoval jsem také řečtinu, ale už si z ní moc nepamatuji. Musel jsem umět jazyky kvůli předchozí práci. Dělal jsem zástupce jedné mezinárodní firmy.

Na kolika školách učíte španělštinu?

Na žďarském gymnáziu, vašem gymnáziu, dvou jazykových školách a od 1. října budu učit i na II. ZŠ. Nejvíc se mi ale líbí tady na gymnáziu. Líbí se mi budova a rodinná atmosféra, ta je v ŽR úplně jiná. Navíc ve Žďáře jsme 4 učitelé španělštiny, ale tady jsem jen já, proto jsem tu důležitější.



Vidíte nějaký rozdíl mezi novoměstskými a žďarskými studenty? Kde se Vám učí lépe?

Ve Žďáře pracuji víceméně s pokročilými. Oni mají španělštinu už od tercie. Ale studenti z Nového Města v hodinách mluví. Ve Žďáře studenti sice už něco španělsky umí, ale bojí se mluvit.

Jaký je rozdíl mezi školami v Peru a v ČR?

Rozdíl je tam velký. Například v tom, že v Peru jsou lepší školy ty soukromé. Nevím, proč, ale myslím, že je to kvůli korupci. Stát říká, že nejsou peníze, státní školy jsou potom špatné, učitelé někdy vůbec nechodí do práce apod. Zatímco na soukromých školách to je úplně jiné.

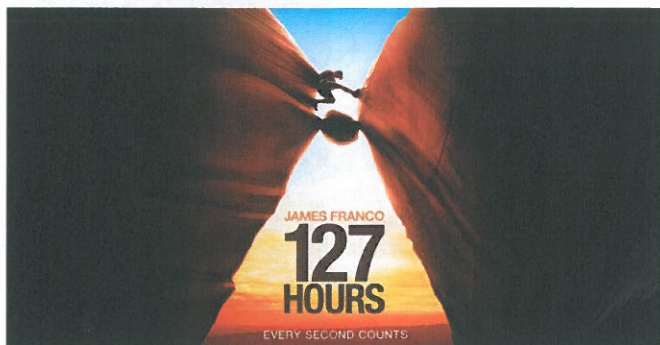
Další rozdíl je v tom, že v Peru si předměty ve škole vybíráte sami. Tady máte vše povinné, literaturu, matematiku, chemii, biologii, fyziku... A když jsme u předmětů, tak tam je také rozdíl ve výběru cizích jazyků. Tady si můžete vybrat němčinu, španělštinu, francouzštinu, ruštinu, angličtinu. V Peru máte pouze španělštinu a angličtinu. Proč? Tam žádný jiný jazyk nepotřebujete. V celé Latinské Americe se domluvíte španělsky a když chcete cestovat po světě, stačí vám angličtina. Pokud byste ale chtěli studovat další jazyky, můžete, ale pouze na vysoké nebo jazykové škole.

Rozdíl jsou i přestávky. V Peru jsou pouze 2 přestávky, ale každá trvá 30 min. Každý školní den to tam vypadá tak, že máte 4 hodiny (1 hod = 45 min jako tady), přestávku, další 4 hodiny, přestávku a dvě hodiny. Každý den máte ty stejné předměty, tady v ČR se to mění.

pokračování na straně 9

127 Hodin – Pohled zpátky

„Tenhle balvan na mě čekal celý život.“



Ke konci loňského školního roku jsme v kině zhlédli snímek 127 hodin, který některé z nás donutil opustit svoje místa a některé z nás přilepil k sedadlům. Jednalo se o film, který zachycoval skutečný příběh jednoho muže jménem Aron Ralston, který strávil neuvěřitelných 127 hodin s rukou uvízlou pod uvolněným kamenem.

Celý film začínal poklidně, odjezdem do Utahu, přesněji do parku Canyonlands. Těchto prvních patnáct minut nám představilo pohodového Arona (James Franco), který si svůj výlet řádně užíval a každý svůj prožitek si nahrával na kameru, která po zbytek filmu představovala něco jako prostředníka mezi Aronovými pocity a námi. Tato první část ubíhala velice rychle. Když hrdina stoupnul na osudný kámen, tempo se na chvíli zastavilo a přišla ona nepřijemná část, kdy někteří z nás prostě museli opustit svá místa. Když se totiž ruka hrdiny nadobro zasekla pod kamenem, pokoušel se ji všemožně vyndat. A právě tyto pasáže se dle mého názoru daly natočit jiným způsobem než naprosto realisticky a ještě k tomu několikaminutově – obzvlášť, když velká část filmu používá Aronovy myšlenky, vzpomínky a pocity.

Tak či onak film běžel dál a znovu nabíral správné tempo, kterého se držel na začátku. V tomto mezníku „Aron uvízl“ a „Aron se osvobodil“ se dozvídáme mnohem víc o jeho minulosti pomocí vzpomínek a o jeho pocitech pomocí kamery.

pokračování na straně 5

Známý jako C-walker Nového Města Radek Chmelař

Už dávno jsem věděla o svém spolužákovi Radkovi Chmelařovi, že dělá C-walk, ale trvalo mi dlouho, než jsem zjistila, jak je dobrý. K tomuto rozhovoru mě vlastní inspirovala „banda“ náctiletých kluků, která se o C-walk zajímá. Jednou jsem náhodou vyslechla jejich rozhovor a zjistila, že náš Radek, pseudonymem Methodie, je pro ně velkým vzorem. Účastnil se několika celorepublikových c-walkových setkání, kde nám rozhodně ostudu neudělal. Natočených má několik úctyhodných videí, které denně zhlédne několik náctiletých c-walkerů za účelem naučit se něco nového. I vy, kteří jste neviděli jeho vystoupení třeba v rámci minulého pasování, si můžete jeho tvorbu prohlédnout na Youtube. Najdete ho pod nickem MethodieR.



Radku, co to vlastně C-walk je a jak dlouho už se jím zabýváš?

C-walk je hip hop tanec výhradně zaměřený na pohyby nohama. Vznikl v Los Angeles a má tři styly – Clown walk, Crown walk a Crip walk. Každý styl se v něčem liší, jak v rychlosti, pohybech atd. C-walk tancuji okolo 3 let.

byl Doug (DeeGee) jeden z mých nejlepších kámošů. Ze začátku se mu C-walk nelíbil, ale 5. 7. 2009 (mimořádně den mých narozenin) jsem ho přemluvil, ať to zkusí, a C-walk ho uchvátil natolik, že se mnou začal chodit trénovat, točit videa a tak dále.

Nabídl už Ti někdo nějaké vystoupení na nějaké akci?

Ano, zatím nejlepší vystoupení jsme měli s DeeGeem v Praze na Battlenight pod skupinou Purple Stunts, která začínala v Novém Městě. Purple Stunts nám v této oblasti nabídlo spolupráci, takže nás asi ještě nějaké to menší vystoupení právě pod touto skupinou čeká.

Máš nějaký cíl, co se C-walku týče?

Dřív pro mě byl C-walk tanec, ve kterém jsem si neustále něco dokazoval. Nové vyšší levely, nové administrativní funkce na fórech atd. Dnes už to tak není, C-walk dělám spíše pro radost. Mým cílem je XC (Exclusive class), což je nejvyšší možné ocenění pro C-walkera na světě. A rozhodně to není nic nedosažitelného. C-walk je poměrně lehký tanec, a proto možná poslední dobou ztrácím motivaci a zaměřuji se spíše na tance jako je Krump, Hip Hop apod.

Merida Bike Vysočina 2011

O prázdninách, přesněji 13. srpna 2011, se u nás na Novoměstsku konal závod Merida Bike Vysočina 2011. Někteří naši studenti (Zuzka Slovákova, Denisa Kábelová, absolvent Vojta Žák nebo Jan Svorada) se ho rozhodli zúčastnit a my jsme je pro vás vyzpovídali.

Zuzana Slovákova, 6.A

Proč ses rozhodla závodit zúčastnit a co sis od toho slibovala?

Minulý rok jel závod tatka s bráchou a já byla jenom fandit. Moc se mi líbila ta atmosféra, tak mě napadlo, proč to nezkusit taky. Neslibovala jsem si od toho nic, chtěla jsem si to hlavně užít a dát do toho všechno.

S jakým startovním číslem jsi soutěžila a jaké místo ve své kategorii jsi vybojovala?

Číslo jsem měla 228, pocho-pitelně jsem jela kategorii žen, juniorky. Umístila jsem se na 8. místě, celkově pak v 3. stovce.

Jaká byla trať?

Jelo se zhruba 40 km. Začínali jsme na Ski, lesem na Vlachovice, přes Homík na Tři Studně, po modré značce na Žákovu horu, dál k jezeru u Herálce, kde následovalo občerstvení. Pak se jela taková „myška“ odhadem takových 5 km a zpět k jezeru, pak na Fryšavu, k Medlovu a Medlovskému dolu do Zahradníkovy koutu a nahoru na „Hrusák“.

Terén byl naprosto ideální. Ráno pršelo, takže všude bylo bahno a kořeny klouzaly jako blázen, řekla bych ideální pro takový závod.

pokračování na straně 6

Co Ti k němu přivedlo?

Někdy kolem Vánoc 2009 přišel kamarád, že zkusí nový tanec – C-walk. Ukázal pár kroků, mně se to zalíbilo, a tak jsem začal sledovat videa na Youtube a učit se.

V čem hledáš inspiraci?

Většinou v muzice a videích ostatních tancujících. Když uslyším dobrou track, neodolám a musím na něj něco zkusit.

Natačel jsi hodně videí s pomocí Vítka Daňky alias Douga z 3.B, jak jste se dali dohromady?

Už v tu dobu, kdy jsem začínal,



Kristýna Badalíková, 8.A

Pavel Peňáz a jeho největší prázdninový zážitek – tandemový let padákem

O prázdninách se našemu profesorovi Pavlu Peňázovi poštěstilo zkusit jedinečný tandemový let padákem. U tohoto zážitku byla jeho odmaturovaná třída, protože právě ta byla tohoto zážitku strůjcem.

Jak to všechno vlastně začalo?

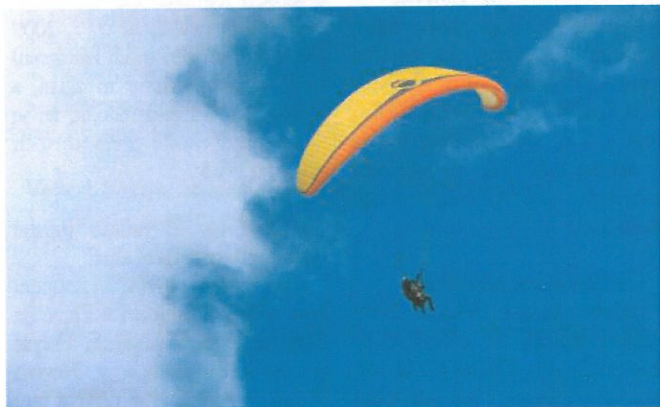
Vše začalo 5. listopadu na maturitním plese 4.B a 4.C, kde jsem vystupoval jako třídní a od své třídy 4.B jsem dostal takovou oranžovou krabičku, a když jsem tu krabičku rozdělal, tak jsem si na ní přečetl, že to je tandemový let padákem, což mě v první chvíli vyděsilo, protože jsem si říkal, že jestli něco dostanu, tak hlavně, ať to není ve vzduchu, protože výšky moc nemusím.

Kde a kdy se to tedy událo?

Byl tam roční termín, dokdy si to mám vybrat, a bylo mi hloupé zabít se ještě před maturitou, tak jsem to zatím nechal být a termín, který nakonec vyhovoval, byl 28. 8. a uskutečnilo se to v Bohdalově, což je za Žďárem.

Jaký byl samotný průběh?

Samotný průběh je takový, že vás přivítá sympatická asistentka, která vám dá podepsat papír, že jste tam na vlastní nebezpečí, bez požití alkoholu a jiných omamných látek a podobná prohlášení a seznámí vás s instruktorem. Ten vám řekne, jak se sedá do padáku, do takového křesílka z molitanu a řekne vám, co budete dělat a jak se budete rozbíhat. Poté vás přiváží k lanu, veznou starou Felicii, uvážou k ní lano, rozjedou se na maximální rychlost 120 km a vy pomalu vzlétnete k nebesům.



Jak se to vlastně ovládá?

Ono to má pouze výškoměr. Na každém prstě máte kroužek a vše ovládáte pouze dvěma lanky.

A co pocít?

Pocit před tím? Těšil jsem se. Nejdřív jsem se bál, ale hezká krajina i počasí vyšlo. A když už stoupáte a je to zaplacený, tak už s tím nic neuděláte, už není návratu. To auto trochu cuká a vy vzlétáte takovým způsobem cuk-vzlétnout-cuk-vzlétnout asi 700 m a instruktor u vás odpojí lano a pak už jen diriguje výšku, a tak vzlétáte, a tak ploužíte po tom větru a je to příjemný pocit. Určitě je to lepší, než když vás hodí z letadla. Nejhorší úskalí byla poslední fáze, kdy instruktor řekl, že zkusíme něco odvážnějšího, na což jsem nevědomky kývl a on mě protáhl spirálou. To znamená, že zatáhne za jeden konec provázku a padák se otočí do spirály, což není moc příjemný pocit, ale ustál jsem to.

Doprovázelo Vás nějaké publikum?

Ano, já jsem na Facebooku vytvořil událost a pozval jsem kompletní třídu, ale všichni byli na prázdninách, takže tam nakonec bylo jen zdravé jádro třídy složené ze 3 lidí. Poté přišla sestra, dva mí kamarádi a p. Kočířová (teď už Koutná) s miminkem. Je o tom natočené i video, ale zatím je to zpracované do první minuty.

Máte rád takový adrenalin, šel byste do něčeho takového znovu?

Já myslím, že ano. Třeba něco dostanu od dalších tříd. Dostal jsem slevový kupón na další lety, který platí do konce roku, ale to už asi nevyjde. Ale ano, láká mě to.

A když trochu odbočíme, jak vzpomínáte na teď už bývalou třídu, které za tento zážitek vděčíte?

Na tu se vzpomíná dobře. Byla to moje první třída. Byla tam spousta aktivních lidí a lidí, co se pořád na něco ptali. Vždy jsme soutěžili o nejvíce zameškaných hodin a vždy jsme se umísťovali na prvních třech místech. Občas sem zajdou, protože nejsou zdaleka a jsme v kontaktu i díky Facebooku.

Co říkáte na třídu novou?

Primánci jsou fajn, je to něco jiného. Někteří jsou o metr menší než já. Myslím, že si na sebe zvykneme a půjde nám to stejně dobře jako s těmi předchozími.

A můžete se s námi ještě podělit o nějaký jiný velký zážitek z prázdnin?

Poznal jsem v Dolomitech, jak vypadá turistická značka „for expert only“, kdy jsme se museli v prostředku túry vrátit, protože to fyzicky ani bezpečnostně nešlo. A jinak krásné prázdniny v Itálii.

Anežka Prosecká, 6.A; Andrea Čuhelová, 6.A

Florence

Asi v polovině prázdnin se celá naše rodina rozhodla vypravit na Sardinii, ostrov ležící na západ od Itálie, a protože se jelo přes celou noc, do Itálie jsme dorazili kolem páté hodiny ráni. Trajekt bohužel odjížděl až kolem jedné hodiny, a proto se řidiči rozhodli, že si po opravdu náročné noci, kdy nám brzdy auta vypověděly službu, provětrají hlavu.

Cestou do Livorna (přístavního města, ze kterého odjížděl trajekt) bylo několik míst, které by nás zajímaly. Vybrali jsme si město zapsané do památek UNESCO – Florencii.

Příjezd do města kolem šesté hodiny nás překvapil svým poklidem.

Provoz nikde a tak, když jsme projížděli florentskou bránou z masivního dřeva, která se klenula dobrých patnáct metrů, jsme slyšeli jen občasné „hulákání“ občanů tohoto velkoměsta z oken. Auto jsme zaparkovali na poklidném parkovišti poblíž řeky Arno, která protéká celou Florencií, a vydali jsme se na krátkou prohlídku památek.

První věc, která nám v té chvíli padla do očí, byl most Ponte Vecchio, což v překladu znamená „Starý Most“. Z dálky vypadal, že je celý zakrytý a na jeho zdech jsou nakreslené budovy, ale když se člověk podíval více zblízka (nebo na něj přímo vstoupil) mohl si všimnout, že na něm jsou opravdu obytné budovy a obchody.

pokračování na straně 7



127 Hodin – Pohled zpátky

pokračování ze strany 3

Dochází zde k silným momentům, jako je východ slunce po chladné noci nebo přelet krkavce, který ho každý den nad propastí navštíví. Do kamery nám Aron občas řekne pár slov (dokud se kamera nevybije) a to už se v celku rychle dostáváme do poloviny filmu a k dalším silným momentům, kdy už Aronovi dochází i ty základní věci, jako je jídlo a voda. Režisér Danny Boyle vyřešil tento Aronův problém naprosto bravurně – Aronovými myšlenkami (sen, při němž ho voda dostala zpod kamene nebo změt snímku těch nejchladnějších nápojů).

Snímek se schyloval ke konci a Aron, který už po pět dní neviděl ni živáčka, uspořádal ranní talk show, která měla úspěch i mezi lidmi, kterým se to nelíbilo, a která měla za vinu základní zlom v jeho myšlení.

Nastal poslední den, poslední hodina a též nastala jedna z těch scén, kterou bych v klidu vystříhnul. Hlavní hrdina pochopil, že přijít o ruku bude jediný způsob, jak se dostat pryč. Nebyť krupavých zvuků, spousty krve a kapesního nožíku, možná by se u některých z nás film vyšvihl na vyšší příčku, ale co se dá dělat? Jednou je to dokumentární film, tak to tvůrci udělali tak, jak to doopravdy bylo. Běh filmu se zpomalil a z kina se ozývaly citoslovce údivu a znechucení. Po dvou minutách drastického pižlání se Aron konečně dostal z pukliny a běžel deset kilometrů za



záchranou za doprovodu fantastické hudby, která divákům pomohla uvolnit myšlenky a dostat se zpět do dění filmu. Valná většina diváků ze sebe vypravila větu: „Už je konec!“

Rekapitulace: Hlavní herec svoji roli nádherně zvládl, režisérovi se podařilo dát dohromady téměř nemožné a hudbu Rahman napsal víc než neskutečně. Když se nad celým filmem zamyslete, je to vlastně dokumentárně hraný film o „floutkovi“, který se díky nehodě navždy změnil, a to nejen fyzicky, ale i povahou. Říká nám to, na co v dnešní době zapomínáme. Že život je ta nejdražší věc, kterou máme. Snímek byl skvělý, ale myslím, že nižší gymnázium by mohlo zajít na něco jiného – 75%.

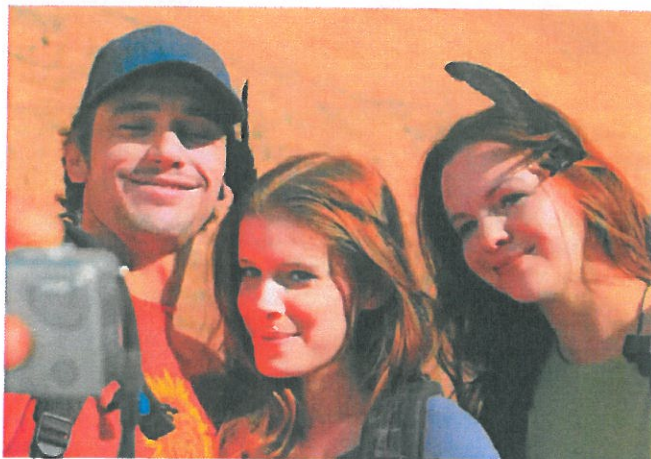
Ivan Štrobl, 2.B

Názory spolužáků:

Super film, který poukazuje na to, co je člověk schopný překonat, když si uvědomí své chyby a upne se na jedinou věc: Prežít. (Ondřej Mach)

Mně se to líbilo... Až na tu strašnou scénu. (Karolína Fleková)

Velice stručně to pro mě bylo docela utrpení. Hodina a půl solidní nudy jenom proto, abych viděla, jak si pán „upíží“ ruku kapesním nožičkem? Ne, díky, stačilo jednou a nikdy více. Ozvěna, kterou tenhle film vyvolal, v duchu hrdinském aneb kladíme se odvážnému horolezci je směšná. Byl to pouze mladý nezodpovědný „floutek“. Plus dostává scéna a lá ranní talk show, ta nemá chybu! (Anonym)



Aprílové suplování aneb jak to vlastně bylo

Čtvrteční odpoledne, ospalá hodina chemie. Při stém znučeném pohledu na mobil mi došlo, že zítra je prvního dubna. Minulé roky jsme jako třída vždycky vymysleli nějaký aprílový vtip a hlavně ho pokážd dotáhli do konce. (Obzvláště si vzpomínám na rok 2009, kdy každý přišel do třídy s nějakým „zraněním“. Tenkrát mě nenapadlo nic lepšího, než zavázat si oči.) Ale letos nic. To by byla škoda. Najednou mě napadá – co kdybychom vymysleli nějaké vtipné suplování? Radim Š. byl nápadem poměrně nadšený, a tak jsme zbytek dvouhodinovsky vymýšleli, co všechno provedeme. Cestou ze školy jsme si ještě vypůjčili originální suplování na pátek, abychom měli předlohu k formátování.

Tak copak to tady máme? Prima – první hodina půlená

matika s fyzikou. To by nešlo. Dáme jim tělocvik. Spojený. A v malé tělocvičně. 1.B pouze přesuneme do jiné učebny, ať to nevypadá až tak podezřele. 2.B odpadá poslední hodina. To by jim určitě bylo líto, dostanou ji zpátky. Tercie a kvarta by se mohly na první dvě hodiny přesunout do auly na besedu. 3.B necháme odpadnout první hodinu. Teda vlastně ne, přesuneme jim ji na pátku. Vsadím se, že fyziku v hudebně ještě neměli. 4.B dostane první hodinu ZSV místo jazyků. A aby byla legrace, přesuneme je k nám do třídy. Sexta má spojenou hudebku. Tak jim aspoň změníme učebnu. Septima zase pozná, jak paní Procházková učí dějepis. A taky budou v jiné učebně. Třeba ve výtvarce, tam bude určitě první hodinu i jiná třída. Dále by ještě

mohla chybět paní Macová. Takže septimě a nám (oktávě) napíšeme místo půlených hodin dvouhodinový češtinový. Mimochodem, češtinu máme první hodinu ve stejné učebně, kam jsme přesunuli 4.B. Teď už zbývá jen doladit formátování, přidat nápis „Pozor, změna!“ a vytisknout.

Ráno vstávám o půl sedmé, abych se do školy dostal ve chvíli, kdy mě tam nikdo neuvidí a kdy už si to nikdo nestihne zkontrolovat podle internetu. Při pohledu na originální dokumenty mi došlo, že ten náš má lehce odlišné rozvržení stránky. Pro jistotu jsem původní dokumenty zabavil, aby si toho nikdo nevšiml, načež jsem se v klidu vrátil zpátky do postele.

O půl osmé jsem dorazil (jako obvykle lehce se zpožděním) zpátky do školy. Radim Š. na mě čeká

před školou, naše suplování prý někdo ukradl. V rychlosti se přezouvám a vytahuji z batohu záložní kopii. Výborně, žádný učitel není na obzoru, můžeš to tam prosím připíchnout? Poté nasazujeme nevinný výraz a jdeme do spojené češtiny. Cestou kolem auly procházíme kolem netrpělivého davu. Výborně, aspoň něco nám vyšlo. Spojená čeština se až tak úplně nepovedla – většina mojí půlky (ráno máme jako první matematiku) očividně kolem nástěnky procházela ve chvíli, kdy tam žádné suplování vyvěšené nebylo. Z naší půlky jsme tu jen dva. A 4.B očividně odhalila náš vtip, takže nepřišla. Teda s výjimkou Pepy, který po deseti minutách dorazil, nakoukl do třídy a beze

pokračování na straně 6

Aprílové suplování

pokračování ze strany 5

stopy zmizel. Ale má to jednu výhodu - je nás tak málo, že to vypadá jako normální hodina. Vtip se provalil až při zápisu chybějících studentů do třídnice. Přesouváme se do matiky. Dav u auly už zmizel.

Při příchodu do matiky mám ve tváři stále nechápavý výraz a omlouvám se, na suplování bylo přece napsané, že jsme spojení. Od matikářky se dozvídám, že celou přestávku před první hodinou se do kabinetu fyziky chodili ptát primáni, jestli je ta fyzika skutečně až čtvrtou hodinu. Chtěl bych poděkovat našim fyzikářkám za to, že se ke vtipu přidaly a primány poslaly se slovy „Pospěšte si, holky už jsou převlečené.“ do tělocvičny. O velké přestávce se jdeme podívat na suplování, už je tady to původní. Ale přibyl na něm nápis „Oceňuji

aprilového vtipálka, ale musím upřesnit platné suplování na aprílový den: -“). Výbomě - dokonce i vedení to považuje za dobrý vtip! Ještě přepisuji „vtipálka“ na „vtipálky“ a přidávám nápis „Bylo nás víc!“ a jdu si užít zbytek dne.

V angličtině jsem se ještě dozvěděl, že ráno se kdosi šel zeptat do kabinetu jazyků, jestli angličtina skutečně odpadá. Později se ke mně dostalo, že ve 3.B „vynadali“ jedné studentce za to, že jim neřekla, že první hodina odpadá a kvůli tomu museli zbytečně do školy. Odpoledne si беру papír s originálním suplováním na památku.

Tohle byl opravdu geniální chaos. Škoda jen, že nás to napadlo až teď v posledním ročníku. Myslím, že podobné vtipy naší škole chybí, obzvláště posledních pár let. Snad na nás někdo naváže. Ale vymyslete si něco vlastního!

Radim Cajzl, absolvent

Vtipy

Novinář, matematik a fyzik jedou spolu vlakem Arizonou. Novinář se dívá z okna a po chvíli prohodí: „Jak tak koukám, všechny krásy v Arizoně jsou černé“. Fyzik jej poopraví: „Pane kolego, to jste řekl velmi nepřesně.

Aby to bylo přesné, musíte říci: Všechny krásy v Arizoně, které jsme viděli, jsou černé“. Matematik zvedne hlavu od čtení a praví: „Ale ani vy jste to neřekl správně, pane kolego. Správně musíte říci: „Všechny krásy v Arizoně, které jsme viděli, jsou alespoň z jedné strany černé.“

Najdi deset rozdílů



Merida Bike Vysočina 2011

pokračování ze strany 3

Co na Tvoji účast říkali známí? Přišli Tě podpořit?

Skoro nikdo kromě tatky mi nevěřil. „Merida, to je ten závod, kde se jede na krev, a někdo, kdo se pro kolo rozhodl až tento rok, na to nemá.“ Takže moc podpory se mi nedostávalo a podpořit mě nepřišel nikdo, ale když jsem vyjžděl Harusák, už tam stál brácha, který dojel pár minut přede mnou, takže on byl taková moje psychická podpora v nejtěžších chvílích.

Jaký zážitek se Ti vybaví při vzpomínce na závod?

Všude bahno, bahno a ještě jednou bahno.

Jak moc ses na závod připravovala? Trénuješ pravidelně?

Snažím se trénovat často. O prázdninách jsem na kole byla skoro každý den, teď, jak je škola, je to horší, ale stejně se snažím alespoň dvakrát nebo třikrát za týden projet. Někdy víc, někdy méně, zkrátka když je čas.

Závodíš na kole často a jaký je Tvůj největší úspěch?

Často ne, ale když se naskytne příležitost, tak víceméně neváhám. Největší úspěch je asi právě z tohoto víkendu, kdy jsem se



na foto - Zuzana Slovákova

umístila na třetím místě v seriálu závodu „Kolo pro život“, což tedy není žádný extra úspěch, ale pro mě je to začátek mé hvězdné kariéry.

Jak bis shrmla celý závod Merida Bike?

Bylo to super. Pokud má někdo dost sil a odvahy, ať neváhá! Příští rok na startu, protože já tam budu určitě!!

Denisa Kábelová, 2.C

Proč ses rozhodla závodit zúčastnit a co sis od toho slibovala?

Tento závod jsem brala jako kvalitní trénink a už po zkušenosti z loňska se mi líbila trať, tak jsem ani neváhala, že bych nestartovala. Na závod jsem se moc těšila, byla super atmosféra a fajn celý víkend. Slíbila jsem si od toho, že budu mít kvalitní trénink.

Takže jsi závod nejela poprvé?

Závod jsem jela druhým rokem a oproti loňskému 11. místu jsem si polepsila na 6.

S jakým startovním číslem jsi jela?

420

Jak Ti vyhovoval terén, kterým se jelo?

Já mám terén ráda, nejraději jezdím v terénu, tak mi to vyhovovalo, ale chviloma to bylo do kopců náročné.

Co na Tvoji účast říkali známí, přišli Tě podpořit?

Ano, tatka se mnou objel třičtvrtě závodu až do cíle na Harusák, tam jsem mu ujela. Brali jsme to jako trénink, ne jako nějaký velký závod.

Jaký zážitek se Ti vybaví při vzpomínce na závod?

Spíše zážitky z víkendu, kdy byl

světový pohár. Ze samotného závodu toho ani tolik nebylo. Odjela jsem si to a šla jsem nasávat atmosféru závodníků, kteří jeli cross country.

Jak často trénuješ a jaké jsou Tvé největší úspěchy?

To já sama nevím. Republikové závody jsem moc neobjížďela, spíš nějaké místní maratony a menší závody. Já se zaměřuji na lyžování, takže cyklistiku už mám spíš jako doplňkový sport. Ale mám to moc ráda, trénujeme dvoufázově 5 dní v týdnu.

Podarilo se nám také odchytit vyčípaného sportovce, účastníka Světového poháru Merida Biku, Jana Svoradu, který s námi ochotně prohodil pár slov.

Proč ses rozhodl zúčastnit Merida Biku a co sis od toho sliboval?

Závodím za Merida Bike tým, což už vlastně napovídá o tom, že jsme tam měli velkou podporu od Meridy, proto chtěli, abychom závod jeli, a jelikož jsem jel skoro všechny světové poháry, tak jsem nevynechal ani ten poslední. Byla to čest závodit tady v Česku.

Na jakých místech se závody ještě konaly?

Letos jsme byli v Itálii, Německu,

pokračování na straně 8

Florence

pokračování ze strany 4

Než jsme však stačili dojít na Ponte Vecchio, zahrnuli jsme po menším (a méně honosném) mostě a zamířili do historické části města. Bloudili jsme širokými (i užoučkými) uličkami, které byly plné velkých zdobených domů, na kterých byly občas zavěšené drobné sošky prapodivných stvoření.

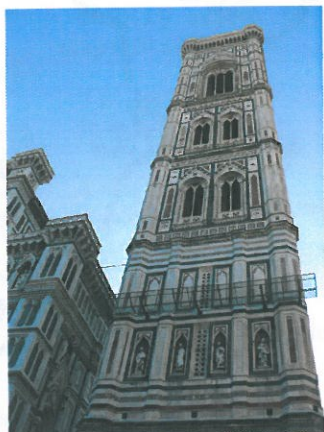


Pomalu jsme se dostávali do Antického centra, což nám ozna-



moval sám nápis na jedné z dalších obrovských bran podobné té úplně první. Po projití různými menšími náměstíčky jsme konečně dorazili k té nejkolosalnější budově, jakou jsem kdy viděl - Katedrála Santa

Maria del Fiore. Tuhle budovu snad nemá ani cenu popisovat, protože se celá skládá z jednoho velkého detailu. Byla postavena v roce 1296 a umělec Brunelleschi k ní přistavěl obrovskou kopuli.



Poté, co jsme obešli celou katedrálu, zabočili jsme do úzké



uličky vedoucí k domu jednoho z umělců, o kterém se učíme většinou v kvintě - Danta Alighieriho. Dům byl neobyčejně velký, a do-

konce měl jednu věž, a když jsme místo pomalu opouštěli, bylo vidět, jak mu chybí kousek střechy.



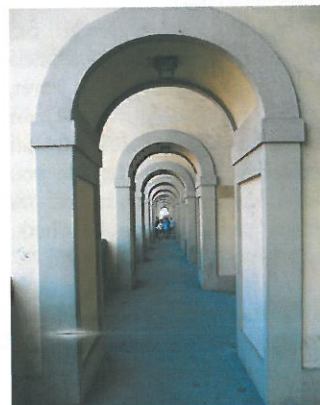
Dostávali jsme se ke konci prohlídky, protože se nám čas rychle krátil, ale ještě jsme ho měli dostatek na to, abychom si prohlédli muzeum, kde jsme čirou náhodou před vchodem narazili na sochu Davida od Michelangela Buonarroti. Před vchodem nestála pouze tato socha, na náměstí stály spousty soch od různých italských umělců.



Když se z náměstí zabočilo zpět ke „Starému Mostu“, kráčeli jsme ulicí lemovanou sochami právě těchto umělců jako Da Vinci, Michelangelo a dalších, jejichž



jména jsou vspjata s Florencií. Než jsme si však tyhle sochy stačili prohlédnout, už jsme spěchali po obloukovité uličce k autu.



Rychlostí blesku jsme pádili přes „Starý Most“, po jehož celé délce byly nejrůznější obchůdky, hlavně se šperky a bižuterií.

A tak, než jsme se nadáli, už naše auto ujíždělo směr přístav Livorno.

Ivan Štrobil, 2.B

Lidice

„Opravdu si myslíte, že znáte příběh Lidice?“

Někdo jej považuje za národní velkokýč a někdo jej obdivuje za vyniknutí mezi dnešní českou nevyraznou kinematografií. Ať je pravda jakákoliv, film Lidice nám představuje příběh malé vesnice ležící poblíž Prahy z velice neobvyklého pohledu. Dá se říci, že už se nejedná tak o příběh Lidic jako spíše o příběh lidí žijících v nich. Jejich osudy ztvárnil na papír Zdeněk Mahler, jehož scénář byl v roce 2007 oceněn cenou Sazky, a na filmové plátno ho svou pevnou rukou dostal režisér Petr Nikolaev, který stojí například za natočením filmu Báječná léta pod psa.

Ve 126 minutách, které jsou až po okraj naplněny emocemi, snímek poukazuje na to, jaké maličkosti mohou způsobit tragédii. Mnoho lidí o filmu tvrdí, že nutí diváky k pláči a diváci mu rádi podlehnou. Koneckonců vždyť se to přece skutečně stalo.

Film sklízí rozporuplné názory, ale přesto se těší spíše kladnému hodnocení. Ke konci prázdnin byl nominován na evropského Oscara. Takže na co se můžeme těšit? Na výborné herce, kvalitní hudbu a skvělou kameru v historickém filmu o události, na kterou by se nemělo jen tak zapomenout.

Aktuálně.cz – „U Lidic je i přes velkou snahu nepochopitelné, čím mají být přínosné.“ – 55%

BestFilm.cz – „Dějové linky jsou zajímavé a dobře psané, co je však hlavní, jsou i zručně převedeny na plátno.“ – 70%

iDnes.cz – „Nikolaevův film má schopnost promlouvat k divákovi naléhavě, ale nenásilně, což je jeho obrovská výhra.“ – 80%

V číslech:

Počet kostýmů dosáhl 600.

Z natáčení vzešlo 55 hodin materiálu.

Před kamerami se ukázalo 60 historických automobilů.

Pracovalo se celkem v 80 lokacích.

Pro účel vyhlazení Lidic byly exteriéry postaveny a poté pomocí 500 litrů zápalné látky srovnány se zemí.

Za premiérový víkend navštívilo kino zhlédnout Lidice 43 960 návštěvníků, a tak se dostaly do čela žebříčku návštěvnosti.



Ivan Štrobil, 2.B

Merida Bike Vysočina 2011

pokračování ze strany 6
Rakousku, Belgie... Skoro v celé Evropě.

A kde se Ti dařilo nejvíce?

Asi tady v Novém Městě. Fanoušci byli úžasní, bylo jich tady hodně, což udělá své, když publikum závodníka povzbuzuje.

S jakým startovním číslem jsi vyjžděl a jak jsi dopadl?

Závod jsem startoval se 104 a dojel jsem na 61. místě.

Jakou jsi jel kategorii?

V kategorii muži do 23 let.

Kudy se jelo a jak Ti vyhovovala náročnost terénu?

Vyjždělo se z areálu Ski NMnM na „ovále“, trať měla 4 km a pomáhali jsme ji stavět, takže mi vyhovovala. Jsem technický typ, takže mám rád technická místa, pasáže, kde jsou skály, kameny, lávky... Trať mi celkem seděla, jedinou nevýhodou byly ty kopce, které nemám rád.

Jak často musíš trénovat a je to těžké „skloubit“ vše se školou?

Trénovat musím denně, občas mám dvoufázový trénink. Je to dost těžké, momentálně jsem ve skluzu, jde o to nějak se to naučit dát dohromady, mně se to moc nepodařilo.

Odkud pocházíš?

Pocházím z Brna, ale teď bydlím na Samotíně.

Jak dlouho děláš cyklistiku?

Cyklistiku dělám asi 5. rokem, předtím jsem sjezdoval na lyžích.

Co Tě k tomu motivovalo?

Jsem ze sportovní rodiny, mám



na foto - Jan Svorada

tatku bývalého cyklistu, který vyhrál v té době 4 etapy Chanselise na Tour de France. Ale do kola mě nikdy nenutil, víceméně sportuji, protože mě to baví. Dříve jsem sjezdoval, ale v Česku nejde dělat sjezdové lyžování, protože tady na to nejsou podmínky, a táta mi radil, že to jednak není levný sport a že o cyklistice toho ví víc. Dal mi ale víceméně volnou ruku a já sám jsem si pak zvolil cyklistiku, protože mě bavila, rád jsem jezdil v lese, dýchal čerstvý vzduch a chtěl jsem poznat nové kamarády.

Máš nějaký vzor?

Vzor určitě mám jako skoro každý. Dřív to byl táta, pak přišel Roman Kreuziger, který ještě pořád jezdí, dále to byl Peter Sagan, který vyhrál Mistrovství světa asi 2 roky zpátky. A v momentální době je to asi Jaroslav Kulhavý, který letos vyhrál, co šlo. Mistrovství světa, většinu světových pohárů. Vyhrál celkový Světový pohár, Maratón, Mistrovství Evropy, Mistrovství světa a byl vicemistrem světa.

Měl jsi možnost se s některými setkat?

Ano, znám všechny osobně.

Míváš před závodem trému?

Jak před kterým. Před důležitými určitě, to vám řekne každý, ale čím víc závodů jsem odjezdil, tak už mi ani nepříjde, že nějakou trému mám.

Jaké jsou Tvé plány do budoucna?

Hlavní závod je asi dokončit tuhle školu a úspěšně odmaturovat. Ale příští rok asi opět Světový pohár, pokud se něco nezkazí, a měl bych objet všechny světové poháry, co jsou v Evropě a nějaké přípravné závody.

Anežka Prosecká, 6.A
Andrea Čubelová, 6.A

Ivan Štrobl



Murphyho zákon

„Může-li se něco pokazit, pokazí se to.“

Stalo se vám někdy, že se vám rozdrnil telefon, zrovna když jste usedli na záchod? Nebo že se rozpršelo, jen jste umyli auto, nebo naopak skončilo deštivé počasí, jakmile jste si pořídili deštník?

V tu chvíli jste si možná uvědomili, že se něco děje, něco, co nevíte, jak pojmenovat. Anebo jste už někdy slyšeli o Murphyho zákonu, Peterově větě či o zákonu selektivní přitažlivosti a rádi byste si ho vybarvili, jenže si na jeho přesné znění ne a ne vzpomenout? Tak možná najdete odpověď právě v tomto článku!

Hechtův zákon:

Není příhodnější chvíle, kdy odložit to, do čeho se nám nechce, než právě teď.

Grossmanova věta:

Stojí-li za to něco dělat, mělo se to udělat už včera.

Knagův derivát z Murphyho zákona:

Čím je nějaký plán složitější a grandióznější, tím větší má šanci, že zkrachuje.

Devriesovo dilema:

Udeříte-li do dvou kláves na psacím stroji najednou, otiskne se vám vždy chybné písmeno.

Teorie namátkové kontroly:

Ve chvíli, kdy si odsunete židli a začnete se protahovat, vejde do kanceláře váš šéf.

Brintnallův zákon:

Dostanete-li dva protichůdné příkazy, splňte je oba.

Shapirův zákon odměňování:

Ten, kdo odvádí nejméně práce, sklízí největší uznání.

Tillisův organizační princip:

Založíte-li něco do pořadače, budete sice vědět, kde to máte, ale už nikdy to nebudete potřebovat.

Nezařadíte-li něco do pořadače, určitě to budete potřebovat, ale nikdy ne zjistíte, kde to máte.

Sandilandův zákon:

Pokud se vám zničehonic naskytne trocha volného času, zcela jistě ji proflákáte.

Thomasův zákon:

Ten, koho je potřeba do hry nutit, nakonec vždycky vyhrává.

Toddův zákon:

Jsou-li šance vyrovnané, prohrávejte.

Jsou-li šance na vaší straně, stejně prohrávejte

Kristýna Badalíková, 8.A



Nováčci na škole

pokračování ze strany 2

Základní škola v Peru trvá 6 let a střední škola 5 let. A v Peru nemáme podzimní, zimní a jarní prázdniny. Tam jsou jen letní (leden, únor).

Studoval jste vysokou školu tady nebo v Peru?

Tady i tam. V Peru jsem studoval Právnickou fakultu, Humanitní obor. A tady jsem studoval na Karlově univerzitě Ústav jazykové a odborné přípravy a též Humanitní obor s mezinárodními vztahy.

Je Česko v Peru známé? Ví Peruánci, kde ČR leží?

Peruáncům je především známé hlavní město Praha. V Peru je totiž klášterní škola nazvaná podle sošky Pražského Jezulátka (Niño Jesus de Praga). Samozřejmě ale záleží na vzdělání lidí. Někteří lidé stále znají Československo.

Co Vám z Peru nejvíce chybí?

Jídlo, rodina, kamarádi.

Jaké je Vaše oblíbené jídlo?

Lasagne. A mým oblíbeným českým jídlem je řízek s bramborem.

Kristýna Badalíková, 8.A

Kalendářium

26. - 28. 10. 2011
podzimní prázdniny

10. 11. 2011
čtvrtletní klasifikační porada

11. 11. 2011
stužkovací ples maturitní třídy 4.B a 4.C

16. 11. 2011
rodičovské schůzky

18. 11. 2011
ředitelské volno

2. 12. 2011
stužkovací ples maturitní třídy 8.A

21. 12. 2011
pasování 1. ročníků

22. 12. 2011
Latka gymnázia

23. 12. 2011 - 2. 1. 2012
vánoční prázdniny

Seznam akcí

Havlíkův Brod, klub Oko

27. září 2011 ve 20:00
DISKOPÁRTY
Hraje DJ Jarda & DJ Vesý,
vstupné 40 Kč

7. října 2011
Rockoteka RRB

8. října 2011 ve 21:00
Tančíma s kapelou Traffic jam a hosty

14. října 2011
Volant, Novoveska, Highstreet Hooligans

20. října 2011
Listování s Robertem Fulghamem

21. října 2011
Oko nad Brodem

27. října 2011 v 19:00
Metal Tour - Seven a Henych 666

Havlíkův Brod, areál Čechovka

20. října 2011 v 19:00
William Shakespeare - Othello

Žlár nad Sázavou, Batyskaf

30. září 2011 ve 20:00
Břouska ještě jednou
Šestý ročník festivalu Břouska ještě jednou, na kterém zahrají Barel Rock, Fuga a Exit. Výtěžek z celé akce bude věnován na nadační fond dětské onkologie Krtek - fakultní nemocnice v Brně! Vstupné 70 Kč

Kino Nové Město na Moravě

24. září 2011 ve 20:00
Melancholia
(drama, sci-fi thriller, titulky)
Vstupné 70 Kč

28. září 2011 v 18:00
Harry Potter a Relikvie smrti - část 2

Dabing, vstupné 70 Kč

30. září 2011 ve 20:00
Lidice
(válečné drama)
Vstupné 75 Kč

1. října 2011 ve 20:00
Jana Eyrová
(romantický, titulky)
Vstupné 70 Kč

Křídla 2011

I tento rok se koná nám obyvatelům Vysočiny a zvláště pak Novoměstského okolí tolik známý a oblíbený, dvoudenní multikulturní festival v malé vesničce zvané Křídla. Jako obvykle program bude nabitý, lidí spousta a atmosféra se očekává skvěle uvolněná. Nebo-li jak lépe oslavit první školní měsíc než na festivalu s přáteli?

Nesmíme zapomenout dodat užitečné informace, nejen pro starostlivé rodiče

Doba konání: 23. - 24. 9. 2011

Cena: oba dny - 250 Kč, pátek - 170 Kč, sobota - 180 Kč

Nocování: místní kulturní dům pro dobrovolníky, otužilce, odvážlivce - možnost stanování

Doprava: autobus, auto, nebo i kolo

Nejvhodnější spojení - pátek tam: (NMnM) 18:15->18:29 (Křídla) - neděle zpět: (Křídla) 8:15->8:25 (NMnM)

A na co vše se tedy můžeme těšit:

Pátek, 23.9., od 19:00

Homoguru - disco funk a pop rock z Bma, založen r. 2010 skupinou mladých mužů

Fuga - rock-pop, ale i folk, jazz a country z Ostravy

Hadry z těla - folk - punk z Janova u Litomyšle, inspirování severským pojetím etnické hudby

Zrní - hudba inspirovaná světem kolem nás a dění v něm, Kladenský alternativní rock

Vobezhudek - 2 housle, harmonika, trubka, basa, kontrabas, bicí a zpěv v podání trochu extravaganční kapely

Poletíme? - veselá kapela z Bma, plná veselých obličejů, muziky a veselých textů. Jak jedno jejich CD říká „Skupina dobře vypadajících mužů“

Sobota, 24.9., od 17:30

Beni & Ptasek - párek kamarádů předvádějících bluesově laděné skladby

Svěží zelenina - ska-big-beat z Náchoda, využívající všemožných nástrojů k vytváření melodie

Kazety - alternativní hudba vydávající tony vnitřní energie

Tony Ducháček & Garage - legendární pražská rocková skupina s historií položenou už v roce 1979

Discoballs - ska-soul z Prahy, hudba optimistická, zvedající ze židlí každého nadchne

KSV - rock-big-beat z našeho Nového Města, kytary, basa, bicí, saxofon, hrají i v Batyskafu ve Žďáře

Doprovodný program:

Buranteatr - Vesmírní lidé, Rozum a Štěstí - divadlo nejen pro děti

Křídla a internet:

www.festivalkridla.cz

- zde najdete základní info o festivalu

www.facebook.com/festivalkridla

- zde se také můžete seznámit s kapelami a jejich hudebními ukázkami

Anežka Prosecká, 6.A



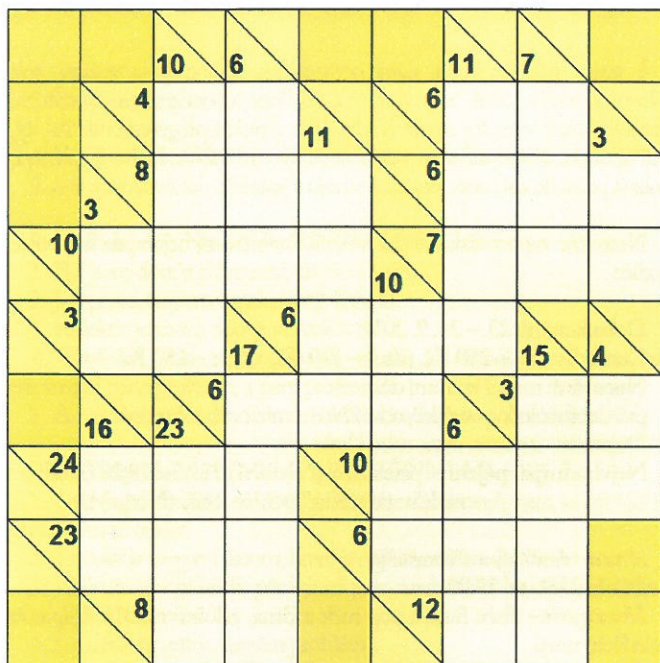
Vtipy

Ptá se otec na třídní schůzce: „Je pravda, že náš syn mívá originální nápady?“ „Ano,“ přisvědčuje učitel, „zejména v pravopise!“

Učitelka se ptá Pepíčka: „Co nám můžeš povědět o vlaštovkách?“

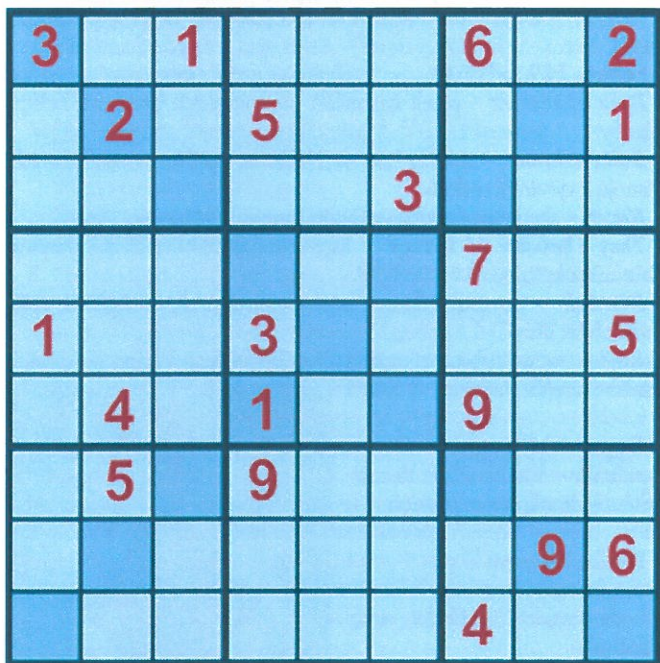
„To jsou velice moudří ptáci. Jak začne škola, odletí do jižních krajín!“

Kakuro



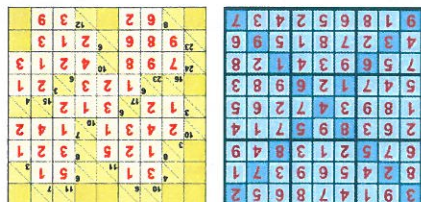
Úkolem je vepsat do prázdných políček čísla od 1 do 9 tak, aby jejich součet v každé sadě odpovídal číslu uvedenému před touto sadou (vlevo u řady nahoře u sloupce). V každé jedné sadě se žádné z čísel nesmí opakovat.

Diagonální sudoku



Normální sudoku už je těžká nuda, ale co takhle zkusit jeho novinku v pravidlech – diagonální sudoku. Žádná číslice se nesmí opakovat v žádném řádku, sloupci, tučně ohraničeném čtverci, ani v žádné z úhlopříček.

diagonálního
sudoku a kakuro
– řešení



Vtipy

Profesor: „Kolikrát můžete odečíst 7 od 83 a kolik zůstane?“
Student: „Kolikrát chci, pokaždé zůstane 76.“

Děti na školním výletě spí ve společné místnosti. Učitelka udělá středem čáru.

„Nalevo spí holky, napravo kluci. A kdo překročí tuto čáru, zaplatí 10 Kč.“
Pepíček se hlásí: „A na kolik by přišla permanentka, paní učitelko?“



Víte, jaký je rozdíl mezi inženýrem, fyzikem a matematikem? Představte si, že spíte v hotelu a na vašem pokoji začne hořet. Inženýr se probudí, zjistí, že na pokoji hoří, vezme kýbl, napustí ho vodou, uhasí požár a jde spát. Fyzik se probudí, zjistí, že hoří, vypočítá si, kolik bude potřebovat vody na uhašení, zjistí, že 4,3 litru, napustí do kýblu 4,3 litru vody, uhasí oheň a jde spát. Matematik se probudí, zjistí, že hoří, půjde ke kohoutku, pustí vodu, zjistí, že řešení existuje, zavře vodu a jde spát.



1. číslo VII. ročník

Šéfredaktor:

Kristýna Badalíková, 8.A

Korektura:

PhDr. Lenka Drdlová

Sazba, grafická úprava:

Radim Štrobl, absolvent

Redakce:

Ivan Štrobl, 2.B

Lukáš Buchta, 3.B

Andrea Čuhelová, 6.A

Anežka Prosecká, 6.A